

Het programma had een opbouw die voelde als een geremixt album met intro's, outro's en verschillende 'tracks': terwijl we als een processie door de Oude Kerk bewogen was er op vooraf bepaalde locaties muziek van Biggie te horen, werden er teksten voorgedragen en geluidsfragmenten afgespeeld. Het was bijzonder dat Biggie - die over het algemeen als een macho rapper wordt gezien - geëerd werd door vijf zwarte vrouwen, die ieder op hun eigen manier zijn werk en nalatenschap interpreteerden. Het korte leven van Biggie werd aangegrepen om aandacht te vragen voor het lot van de zwarte gemeenschap in bredere zin (Biggie staat niet op zichzelf, maar is een symbool voor de vele zwarte mannen in de VS die vroegtijdig door geweld om het leven komen) met een fragment van Christina Sharpe haar boek 'In The Wake: On Blackness and Being'. Bezoekers wisten van te voren niet wat er ging gebeuren, maar kregen na afloop een handout uitgereikt met credits en referenties. Daarop staat dat we eindigden met de instrumental van 'Ready to Die', maar ik herinner me nog goed dat het de instrumental van 'Sky is the limit' was, en we op die muziek gezamenlijk terugliepen naar de Sebastiaanskapel. In het script/handout wordt ook nog Gery Mendes vermeld, maar zijn bijdrage is uiteindelijk niet doorgegaan. Het was een avond met lichte en plezierige maar ook indringende en ontroerende momenten, waarin leven en dood beide aanwezig mochten zijn.

- Radna Rumping, curator